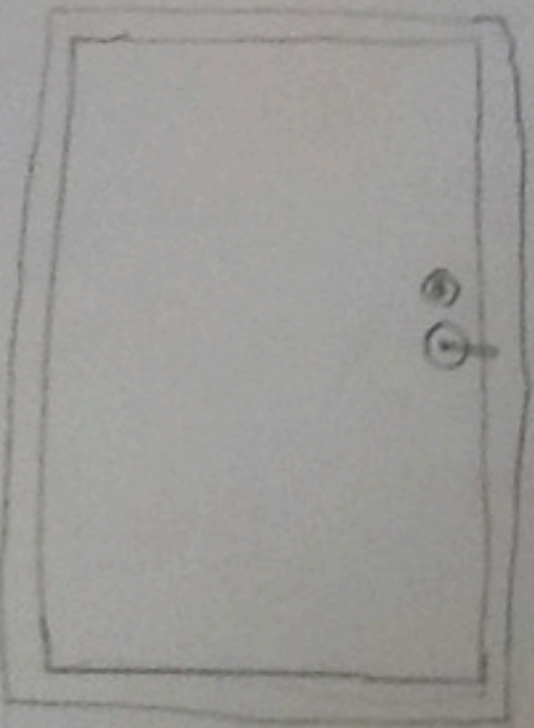
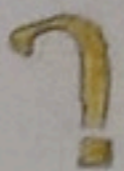

DEN MAGISKA

DÖRREN

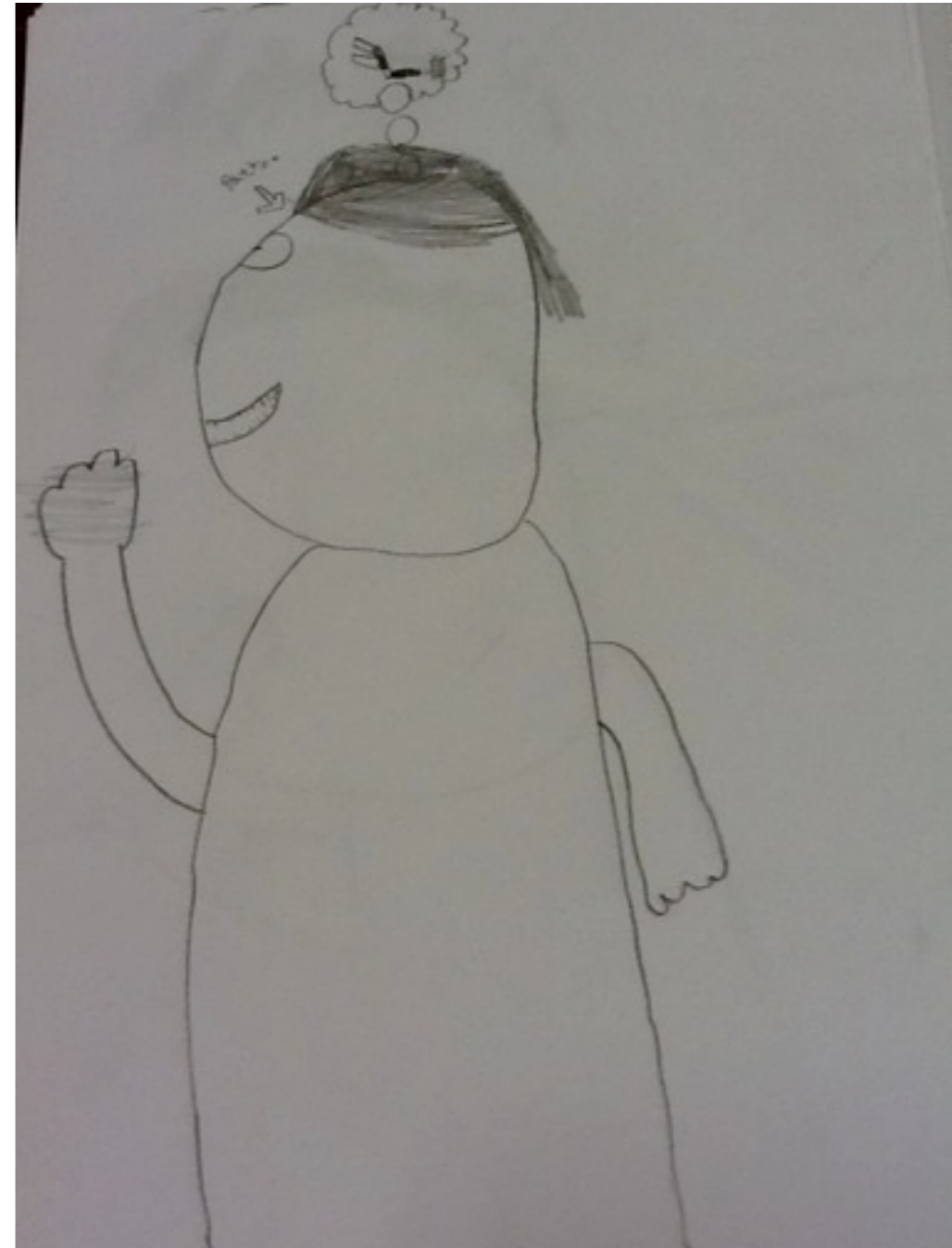

Fabian Lundgren

Kapitel 1 - Hej

Hej! Jag heter Patrik Norén jag går i Leksandsskolan. Jag är tio år. Jag gillar min klasskompis Hanses för att han är rolig och för att han också är intresserad av hockey. Han finns alltid där för en. Det är det som gör Hanses till Hanses och hockey.

Jag spelar i Leksands IF 02 lag. I vår skola finns det en konstig dörr i källaren. Jag är lite rädd för vår vaktmästare för det känns som om han döljer något och när man frågar honom om dörren så säger han det har ni inte med att göra snor- ungar!

Kapitel 2 -brevet

En dag när jag och Hanses tjuvkikade nere i källaren så såg vi att ur den magiska dörren stack ett brev ut.

Vi gick fram och läste. Så här stod det:

Hej!

Jag behöver Hjölpl! Jag är fongad bökom doren mitt namn är 112765 jag är fogad for att jag intu löde reglörna mött land är kontrollerat öv dun möktiga trokören södok.

Jag märkte att han eller hon inte kunde stava ordentligt.

Så här låter resten:

tö möd er alla sportutröstnign och go i genom dören slut

Hälsningar 112765.

- Det var skumt, sa jag.

- Men du hörde 112765, Hanses? Vi ska gå igenom den magiska dörren.

-Va? sa Hanses.

Kapitel 3- Nycklarna

Nu var jag och Hanses tvungna att hitta nycklarna till dörren. Vaktmästaren hade nycklarna på sitt kontor. Det såg jag och Hanses när vi gick till vaktmästaren för att Hanses var så slarvig och tappade bort sin plock och stöt.

Varför vaktmästaren har nycklarna är för att han alltid stänger skolan.

Nu var det dags att få tag på nycklarna. Jag och Hanses smög fram till vaktmästaren. Ett litet problem var att vaktmästaren hade nycklarna runt halsen på sig. En fördel var att han sov. Vi reste oss försiktigt. Hanses snubblade över vaktmästaren. Som tur var var vaktmästaren tjock och Hanses väckte inte honom. Men vaktmästaren verkade tro att Hanses var en nallebjörn och sa så här:

-Fluffig, söta fluffig.

Det kändes som om hjärtat åkte upp i halsen och sen ner i tårna. Till slut tog vi nycklarna. Det kändes som när Leksand vann SM-guld.

Nästa dag stod jag och Hanses i full hockeyutrustning. och Sen vred jag försiktigt om nyckeln.

Ni vill inte veta hur lång tid det tog att lista ut vilken nyckel det var som var rätt.

Kapitel 4 - En annan värld

På andra sidan dörren öppnades en ny värld. Allt var helt annorlunda än på jorden. Jag gick in. När jag var inne så sa jag till Hanses.

– Kom.

Men det fanns ingen dörr kvar. Det var kusligt. Men jag hade lovat att hjälpa 112765.

Jag var inne i ett halvsprängt hus. Jag kollade ut och såg en läskig och kuslig värld. Himlen var lika svart som en hockey-puck. Vissa av husen brann och nära var halvsprängda. Det luktade krut och tändvätska. Marken var stenig och lite glödande. Glöden kom förmodligen från alla sprängda och brinnande hus som fanns överallt.

Jag såg en trupp soldater som marscherade. När jag kollade noggrannare såg jag att hälften var människor. Då blev jag så arg att jag nästan sprang fram. Sen såg jag att dom hade svärd. Då hejdade jag mig.

I det halvsprängda huset fanns det två sängar, två stolar och ett kylskåp.

Jag såg en mörk skugga bakom mig!

Kapitel 5 - En annorlunda vän

Jag vände mig om. Framför mig stod en varelse som var ganska lik en människa. Fast den här varelsen hade små, små, väldigt små klor. Min bild var något mer mot grön varelse med fyra armar.

-Hej sa han, mitt namn är 112765.

-Hej ,sa jag blygt.

– Jaha, så det är du som är 112765?

-Har ert folk inga namn? sa jag.

-Näpp, bara siffror och för den delen gillar vi att bli kallade sportfolket.

Till min förvåning så frågade han om jag gillade hockey.

-Så klart, svarade jag JA!

En konstig sak var att om man blickade bort från klorna så var både hans utseende och hur han betedde sig likt Hanses.

– Vad heter du? frågade han.

– Mitt namn är Norén, Patrick Norén ,sa jag med James Bond liknande röst.

– Ok berätta nu mer om ditt folks problem.

– Oj förlåt sportfolkets problem, sa jag.

– Med nöje, Norén.

– Det är så att för några månader sedan så kom en man vid namn Södok. Han gav gåvor och presenter till alla han träffade. På så sätt gillade alla honom. En dag ville gammelfarbror ge nåt i gengäld. Då gav han Södok en spira som sägs ha magiska krafter. Gammelfarbror trodde att Södok skulle använda den till att göra vår värld vackrare. Tvärt om Södok använde den till att ta makten från vår regering och göra hela vår värld öde och grå. Så enda sättet att få tillbaka vår fina värld är att ta sig in i Södoks fort och förstöra spiran.

Det känns som om jag aldrig skulle kunna hjälpa 112765.

Kapitel 6 - Mitt uppdrag

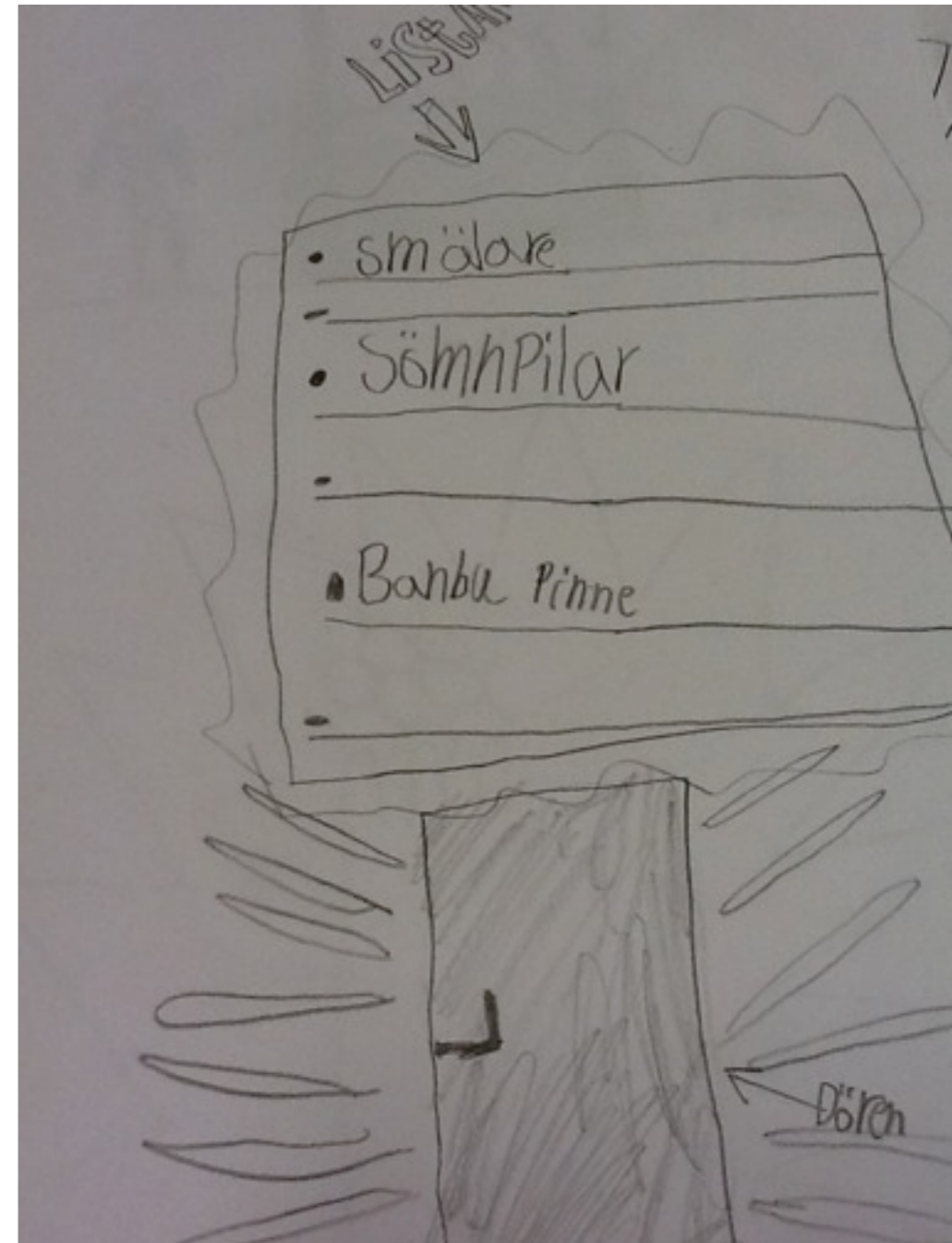
Rätt som det var så kom jag på hur jag skulle göra. Min plan var inte så enkel. Först skulle jag ta mig till Sötoks fort. Sen skulle jag ta mig förbi alla vakter. Därefter skulle jag behöva ta spiran från Södok. Sen kom jag på att jag nog skulle behöva några saker från min värld. Men först skulle jag göra en lista. Men på vad skulle jag skriva min lista? Jag frågade 112765 om han hade penna och papper. Det hade han. Jag började skriva listan:

Smällare

sömpilar

Bambupinne

Sen sa jag hej då till min nya vän och med alla mina krafter sprang jag mot dörren.

Kapitel 7 - Tillbaka i skolan

När jag var tillbaka så var allt som vanligt. Men bakom dörren fanns ingen Hanses. Han hade väl förmodligen tröttnat och gått och tagit lunch.

Nu skulle jag få tag på sakerna. Först skulle jag ta bambupinnen. Det var lätt för det hade Kenta på sin hylla.

Nu skulle jag få tag på sömnpilarna. Jag visste att Jack i 7b hade, både pilar och sömnmedel. Nu gick jag med stadiga steg mot 7b:s hall. Jag öppnade dörren. Innanför dörren såg det så stökigt ut. Värre än när mor-san skulle tvätta. Jag sprang snabbt in, tog tag i pilarna och sömnmedlet. Sen kände jag någonting som rörde vid min axel. Jag skrek:

- Hjälp!! Men det jag trodde var en hand var en jacka. Sen hörde jag någon skrika.

-Vem skriker så förbaskat HÖGT?

Det var vaktmästaren. Jag sprang ut det snabbaste jag kunde. Jag speglade mig i en gammal glasburk. Jag var svettig och röd i hela ansiktet. Sen sa jag för mig själv:

-Två saker klarade. Bara en sak kvar.

Den saken som var kvar var smällarna.

Alla på hela lågstadiet visste att den enda personen som hade smällare var den onde, den fulspelande och den fuskande KLIMPEN!

Jag sprang det snabbaste jag kunde till vår hall. Saktare än slow motion öppnade jag dörren. Jag gick in med snabba steg. Jag greppade smällarna. Sen när jag vände mig om såg jag KLIMPEN!

Han sa så här:

– Nämen, tjänare killen. Jaha så du trodde att du skulle kunna ta mina smällare. Då trodde du fel fel fel fel. Nu ska du få dig en omgång som du sent kommer glömma.

Då sa jag så här:

– Det skulle inte jag tro!

För bakom Klimpen stod Hanses och Hanses sa så här:

– Du Klimpen det där är min vän så släpp honom nu! KLIMPEN!

-HANSES?,sa Klimpen superförvånat.

Hanses puttade omkull Klimpen som förvånansvärt började grina och sprang i väg.

– Tjänare Hanses det du gjorde var supertufft, sa jag.

- Nej det var väl ingenting, sa Hanses.

– Hej då, sa jag och sprang in mot dörren.

Medan jag sprang in mot dörren så hade jag lite dåligt samvete för att jag hade fått en ny vän och att jag inte hade tänkt så mycket på Hanses.

Kapitel 8 - sanningens ögonblick

Jag samlade mod till mig och sprang mot Södoks slott. När jag var inne i slottet så såg jag minst 5 vakter som vaktade porten till Södoks rum. Först så kastade jag en smällare. Två av de fem vakterna sprang fram till där smällaren hade smält av.

Sen höjde jag bambupinnen med två pilar i. Jag blåste i bambupinnen och de två pilarna flög iväg. De flög mot vakterna och träffade dem rakt in i handen på dem och de somnade direkt. –

Två av fem vakter, tänkte jag.

De tre av de återstående vakterna sprang fram till de två sovande vakterna. Då passade jag på att springa fram. Jag öppnade dörren.

Där stod SÖDOK!

– Vem är du? sa Södok, med väldigt arg röst.

– Jag ska besegra dig!

Så höjde jag bambupinnen. Sen hejdade jag mig för när jag kollade på Södok så påminde han faktiskt ganska mycket om vaktmästaren.

Sen så höjde jag bambupinnen och slog mot Södok Men Södok hoppade undan. Nu slog Södok med sin spira mot mig. Då kastade jag två smällare mot Södok som tappade balansen och spiran.

Spiran krossades.

Med ett vrål av Södok så blev hela 112765:s värld vacker och fin.

Plötsligt hoppade 112765 fram bakom ett hörn och sa:

– Det där var otroligt!

– Nej, sa jag, det var väl ingenting.

-Hejdå 112765 vi ses nån annan gång.

Kapitel 9 - Tills någon annan öppnar dörren igen

Dagen efter satt jag på lektionen och tänkte på allt som hade hänt.

På rasten spelade jag bandy. Då såg jag att vaktmästaren ramlade omkull. Jag sprang fram fram och frågade hur det gick. Vaktmästaren svarade.

– DET GICK bra, mycket bra tackar som frågar.

Sen sa vaktmästaren så här:

– Men av någon konstig anledning kan jag inte hitta mina nycklar.

-Dom har jag, sa jag. Vänta en liten stund vaktmästare.

– Jag heter faktiskt Roger Johanson.

Jag sprang till vår hall och tog nycklarna ur min jackficka och sprang tillbaka till Roger.

– Tack, sa Roger. Har någon annan än du och jag fått veta om den magiska dörren?

– Ja, Hanses också.

– Ok, sa Roger, det gör ingenting.

Sen kom Hanses och sa:

– Vi ska på hockey nu Patrick.

När Hanses såg att vaktmästaren var där så sa han så här:

- Hhheejj vvaktmästaren.

-Jag heter faktiskt Roger, sa Roger.

– Nämen hejsan Roger, sa Hanses.

Senare var jag och Hanses på hockeyn.

Men hur det gick i den matchen är en helt annan historia.

